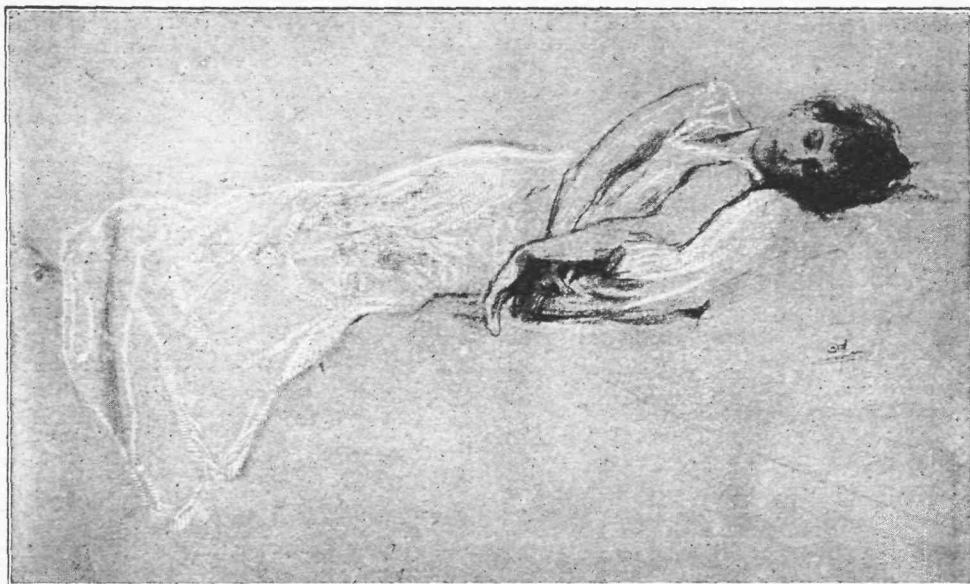

Θάλεια Φλωρε

δάκρυα μου βουβὰ ἀπ' ἄνω στὸν ἔρημο τόπο τοῦ
ἔρωτός μου.

Καλῶς ἤλθατε πρωτοβόχια ! Ἐλάτε, μὲ τὰ
δάκρυα σας τὸν πεθαμένο μου πόθο ραντίστε.

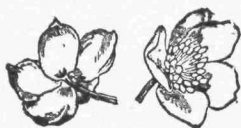
2

Σὲ μιὰ ἀστραπή βλέπω, στὸν φωτεινὸ καὶ
ἀγριεμένο δρόμο της, τὴν μορφή της. Φωτο-
λουομένη μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. χάνεται.
Τὴν σέρνει μαζὶ της ἡ ἀστραπή καὶ διπλωμένη
σὲ φῶς μαζὶ της φεύγει, στῆς γῆς τὰ τρισοβαθὰ
Ἄχ ! Ναί· ἐκεῖ τῆς ἔπρεπε τὰ ταφῇ, ἀνάμεσα
στῆς φλόγες, βαθείᾳ, ἡ σκληρῇ, ἡ ἀπιστῇ !

Καὶ τώρα, ἐλάτε πρωτοβόχια, εἰς τὸν τόπο
ποῦ ἀφανίσθηκε ἔτσι ἔξαφνα· σιάζε βροχή, πέ-
φτετε ρανίδες, ποτίστε τὴ ξεροκαμένη γῆ, ἵσως
καὶ ἴβῃ ἕνα ἀγκάθι — σημάδι πὼς εἶρε ἐκεῖ
θαμμένη μιὰ σκληρῇ, μιὰ ἀπορη καρδιά.

3

Ὅρειεμένα πρωτοβόχια, σεῖς παρηγοριά
μου μόνη, σὰς ἀνολῶ τὴν ἀσάρχη ἀγκαλιά
μου ! Κλαῖτε μαζὶ μου τῆς χαρᾶς τὴν ὀρφάνια,
κλαῖτε τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο κλαῖτε. . .

VII

ΚΟΙΜΗΣΟΥ . . .

Εἰς τὴν ὁδὸν Φλωρε

ΟΙΜΗΣΟΥ ! Φτε-
ρουγίζουν τὰ ὄ-
νειρα γύρω σου οἱ
Μοῖρες κατὰ λέγε,
ἀγρυπνοῦνε γιὰ
σὲ ἀγαπημένα μά-
τια : Κοιμήσου !

Ξαπλωμένη μὲ
τὸ λευκό σου φό-
ρεμα, μὲ κλειστὰ
τὰ μάτια σὰν πε-
θαμένη μοιάζεις

Μὰ ἡ καρδιά σου ἀ-
ρήσυχη χτυπᾷ· τὸ στῆ-
θος σου κάποιος πόθος
ἀναταράζει. Κοιμᾶσαι,
μὰ ἡ καρδιά πορεῖ . . .

Κοιμήσου ! Γιατὶ σὰν
χαϊδέψῃ τὸ μέτωπο σου
τῆς Αὐγῆς τὸ φῶς, θὰ
φύγουν καὶ ὄνειρα καὶ
Μοῖρες, καὶ σὰν πεθα-
μένη πειὸ πολὺ θὰ μοι-
άζεις : Κοιμήσου !

Σ. Καρμασώζης